

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.509 van 19 maart 2004
in de zaak A. 103.365/X-10.283.**

In zake : Esmeralda SCHELDEMAN,
wonende te 8500 KORTRIJK,
Sint-Niklaasstraat 10

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
WEST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Esmeralda SCHELDEMAN op 13 april 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 25 januari 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij haar de regularisatievergunning wordt geweigerd voor het plaatsen van een balustrade op de perceelgrens van een perceel gelegen te Kortrijk, Sint-Niklaasstraat 10, kadastraal bekend Sectie H, nrs. 495a en 497g;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur T. DE WAELE;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 11 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 februari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. VANDEN BULCKE, die verschijnt voor verzoekster, en van Adjunct-adviseur P. DE WULF, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster op 15 april 1999 de regularisatievergunning aanvraagt voor het plaatsen van een balustrade op de perceelgrens van een perceel gelegen te Kortrijk, Sint-Niklaasstraat 10, kadastraal bekend Sectie H, nrs. 495a en 497g; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk op 5 oktober 2000 de regularisatievergunning weigert; dat verzoekster op 9 november 2000 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen op 25 januari 2001 beslist het beroep niet in te willigen; dat dit het thans bestreden besluit is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van het thans bestreden besluit - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat verzoekster zich in haar verzoekschrift wat betreft haar belang bij het beroep beperkt tot de loutere bewering over "een persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang" te beschikken;

Overwegende dat verzoekster in haar laatste memorie met betrekking tot haar belang bij het beroep uiteenzet wat volgt:

"Zowel uit de bestreden beslissing dd. 05 oktober 2000 van het College van Burgemeester en Schepenen te Kortrijk, als uit de beroepsbeslissing van de Bestendige Deputatie dd. 25.01.2001, kan worden afgeleid dat het verzoek van verzoekster werd afgewezen zonder enige verwijzing naar de thans aangehaalde bepaling van artikel 158 paragraaf 1 van het decreet van 18 mei 1999. In tegendeel waren beide beslissingen gemotiveerd op de feitelijke toestand ter plaatse, feitelijke motieven die uitvoerig werden weerlegd door verzoekster in de eerder memorie. In die omstandigheden staat wel degelijk vast dat de bestreden beslissing minstens door een motiveringsgebrek aangetast waren, zodat verzoekster er alle

belang bij heeft de nietigverklaring van de bestreden beslissing te horen uitspreken.

Het belang van de huidige procedure van verzoekster bestaat er dan ook minstens in te zien en te horen vaststellen dat de bestreden beslissing door dit motiveringsgebrek aangetast was, nu de vergunningverlenende overheid op geen enkele manier verwezen heeft naar het ontbreken van het transactievoorstel, uitgaande van de Stede(n)bouwkundige inspecteur van het Gewest.";

Overwegende dat het bestreden besluit de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de argumentatie van de verzoekende partij in haar laatste memorie niets afdoet aan de vaststelling dat de verzoekende partij op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikte; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van het bestreden besluit; dat echter verzoekster in haar tweede middel de beslissende overheid juist verwijt de regularisatie niet te hebben "gekoppeld aan een transactievoorstel"; dat dit middel in zoverre samenloopt met het onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel onder meer de schending van de beginselen van billijkheid en redelijkheid aanvoert doordat "verzoekster voor de Bestendige Deputatie opwierp dat regularisatie in elk geval tot de mogelijkheden behoorde zo zij gekoppeld wordt aan een transactievoorstel, wat in de bestreden beslissing niet in overweging genomen werd";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert als volgt:

"De deputatie wenst er op te wijzen dat voor een regularisatie-aanvraag de artikels 158 e.v. van het decreet van toepassing zijn. Voor dergelijke aanvragen moet de stedenbouwkundig inspecteur een vergelijk treffen met overtreders, waarvoor hij tevens het akkoord nodig heeft van de vergunningverlenende overheid. In het dossier was geen certificaat aanwezig waarin de betaling van een transactiesom werd bevestigd (vergelijk). Als de deputatie van oordeel was

dat de aanvraag niet in aanmerking kwam voor vergunning, dan moest de deputatie geenszins het dossier voorleggen aan de inspecteur. Immers, zonder het akkoord van de vergunningverlenende overheid is geen vergelijk mogelijk en evenmin een vergunning. Overigens is ook de inspecteur gebonden aan de wettelijke bepalingen, en ging ook hij een vergelijk moeten weigeren omdat de aanvraag strijdig is met de regels van lichten en zichten uit het Burgerlijk Wetboek.";

Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord dupliceert als volgt:

"De Bestendige Deputatie (werpt) op dat, indien ze van oordeel was dat de aanvraag niet in aanmerking kwam voor vergunning, zij het dossier geenszins dient voor te leggen aan de inspecteur, waarbij echter niet geantwoord wordt aan de vraag naar de motieven op grond waarvan de Bestendige Deputatie tot dit oordeel zou gekomen zijn. Dit is relevant, nu de Bestendige Deputatie het ontbreken van een certificaat inzake transactie, dan zelf weer als argument aanwendt om de vraag tot regularisatie te weigeren. Het verweer bevat bijgevolg ten dele een kringredenering alwaar de Bestendige Deputatie de onmogelijkheid van een regularisatie aantonen door het ontbreken van een bewijs inzake vergelijk van de Stedebouwkundige inspecteur, terwijl zij zelf het dossier aan de Stedebouwkundige inspecteur niet heeft voorgelegd en dit laatste motiveert door op te merken dat de aanvraag niet in aanmerking kwam voor vergunning.";

Overwegende dat geen enkele wettelijke bepaling de bestendige deputatie de bevoegdheid verleent de afgifte van een regularisatievergunning te koppelen aan een "transactievoorstel"; dat het onderdeel van het tweede middel om deze reden alleen reeds niet gegrond is; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.